

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**BALANÇ DEL SEGON GOVERN
D'ENTESA A LA GENERALITAT**

Ramon Tremosa
i Balcells



Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

Comenta l'article a
www.avui.cat/48753

AL PEU DEL CANÓ

Ser
negre

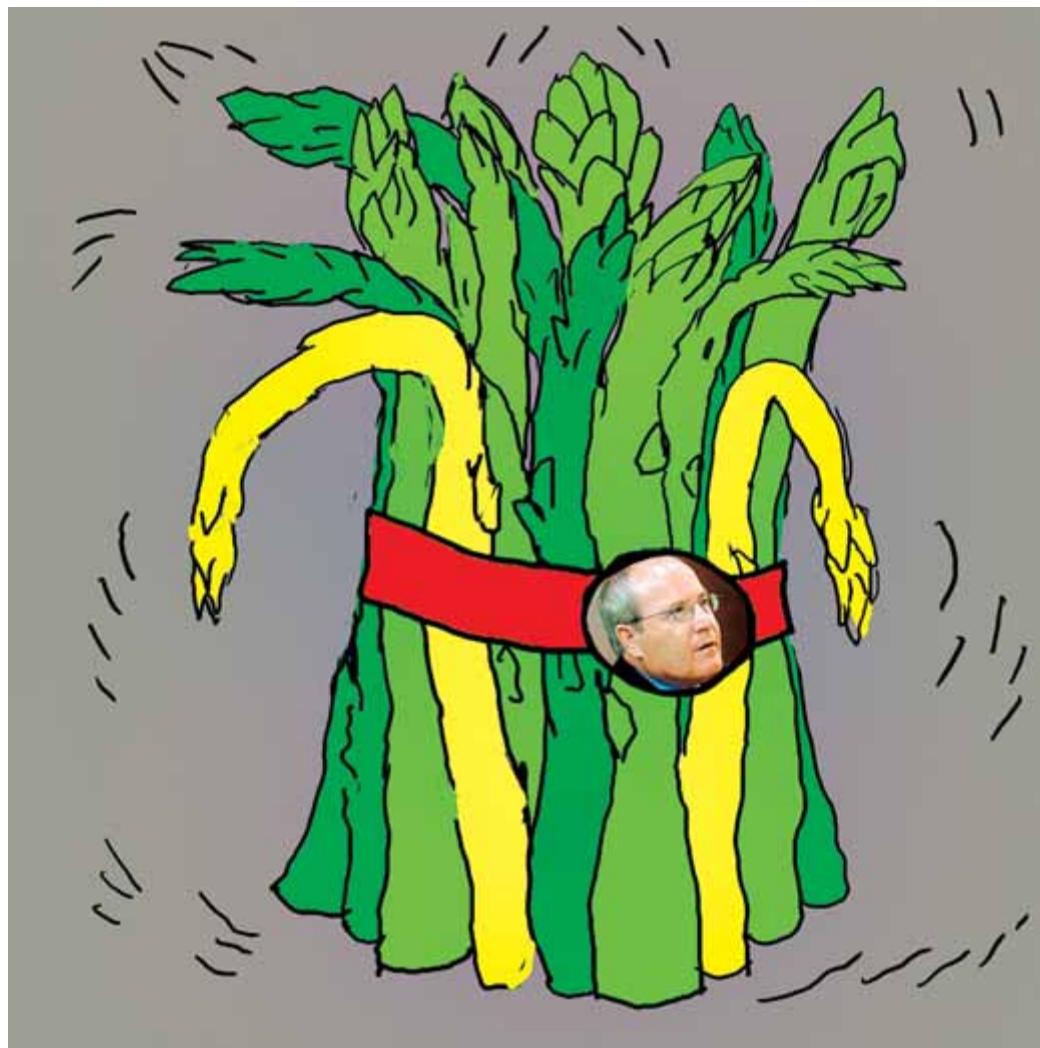
Tripartit, cinc anys

El govern tripartit fa cinc anys amb vocació d'esdevenir un règim polític de llarg abast. El balanç és òptim per al PSC, que s'ha aprofitat de les disputes sicilianes de CiU i Esquerra, i per al president Montilla és encara millor: va aconseguir la presidència tot i perdre cinc diputats i amb només un 26% dels vots (va obtenir el 2006 mil vots menys que Maragall a Cornellà el 2003). Montilla encara no s'ha consolidat a les enquestes, però ha domesticat els seus socis. Així, mentre ERC i ICV es desfoguen en manifestacions contra lleis del seu propi govern, el PSC pacta amb CiU i escenifica amb Unió quan li convé. Lentament, la implacable maquinària de poder del PSC s'estén i s'escampa, purgant periodistes incòmodes i col·locant la seva gent fins i tot en conselleries d'altres partits, com ara la de Josep Huguet.

EL PSOE HA PAÏT PROU BÉ EL SEGON tripartit, ja que no amenaça la seva majoria al Congrés de Diputats. Ara tornarà a aprovar un altre pressupost sense cap concessió real a la Generalitat, ni en finançament ni en el traspàs d'aeroports o trens. Optant per CiU a Madrid i governant amb ERC a Catalunya s'assegura que aquests dos partits seguiran barallats, incapaces de pactar en contra del seu model d'Estat centralitzat. I el PSOE té dos ministres catalans que en qualsevol moment poden desembarcar al PSC com a candidats, per poc que Montilla sortís del guío.

PER A ICV EL BALANÇ D'AQUESTS CINQ ANYS és també bo. A diferència del País Basc, on Ezker Batua prioritza l'eix nacional davant del sucursalisme d'un PSE lligat al PP, ICV actua com la marca blanca del PSC. El seu rebuig genètic a CiU és un element de la seva identitat, mentre que a Euskadi Ezker Batua protagonitza i lidera les polítiques socials en el tripartit basc amb PNB i EA. El 2003 un pacte CiU-ERC hauria possiblement precipitat el declivi electoral d'ICV, que ara en canvi amplia una xarxa creixent de càrrecs i de subvencions. ICV manté un notable marge de maniobra al govern per impulsar polítiques que satisfan la seva parròquia i que li donen visibilitat: la reducció de velocitat a 80 km per motius ambientals, que s'estendrà per Catalunya, amaga en el fons necessitats recaptatòries. Així, mentre proliferen els agents de la igualtat de gènere (8 milions d'euros per inspeccionar empreses el 2009), el programa de promoció de la llengua catalana redueix un 9% el seu pressupost per al 2009 (de 42,5 milions a 38,5 milions) i el Consorci de Normalització Lingüística redueix el personal de 872 a 600 treballadors. L'ecologisme d'ICV bloqueja actuacions que no serien tolerades en un país normal: a Castelldefels, per exemple, els ànecs dels aiguamolls artificials del Remolar i la Ricarda són més importants que els seus habitants; tot i que el seu alcalde ofereix terrenys per traslladar-los, per així allargar les actuals pistes del Prat i treure vols que ara eixorden dia i nit els seus veïns, ICV imposa el seu troncat ecologisme amb total impunitat.

EL BALANÇ MÉS AGREDOLÇ ÉS PER A Esquerra, que no treu cap profit electoral de la seva presència al govern. CiU va perdre el poder perquè no va



LLUÏSA JOVER

“EL PSOE ha paït prou bé el segon tripartit, ja que no amenaça la seva majoria al Congrés de Diputats. Ara tornarà a aprovar un altre pressupost sense cap concessió real a la Generalitat, ni en finançament ni en traspàsos”

saber plantar cara al centralisme arrogant del PP i Esquerra ara es desinfla pel mateix motiu, amb l'agreujant que el centralisme del PSOE ara mana a Palau i és més subtil, més efectiu i més desmobilitzador. La cúpula d'Esquerra en culpa el malestar intern del partit o creadors d'opinió que, havent-los recolzat abans del 2003, ara se senten estafats. És el mercat electoral, però, el que determina la pèrdua de vots i ERC ha de recordar com va arribar al govern: prometenent equidistància, i no barra lliure al sucursalisme, i amb un discurs clarament independentista. Al capdavall, tot és una qüestió d'expectatives: de la distància que hi ha entre el que es promet i el que s'ha aconseguit en avenços d'autogovern.

L'ESPERANÇA DELS FUTURS TRIPARTITS passa per una CiU que no canalitzi el desencís i, per tant, passa per l'abstenció. Curiosament, el gran argument socialista contra les majories de CiU (l'abstenció electoral diferencial) ara és el fonament dels tripartits, ja que ara és una part de l'electorat més catalanista el que s'absté. Per al deixatament nacional de Catalunya del PSC, la jugada és òptima. La sobtada crisi econòmica, però, eleva molt el llistó per a un govern paratitzat i ineficient: un país no es pot permetre el luxe d'ajornar la construcció del Quart Cinturó, de posar falsos bastons mediambientals a les rodes a empreses que volen invertir al país, ni que sigui ajornada la licitació de l'obra per construir el tren de mercaderies port de Barcelona - frontera francesa fins al 2014.

EN AQUESTS CINQ DARRERS ANYS l'espoli fiscal de Catalunya, però, s'ha fet massa evident. El centralisme en la gestió de les infraestructures, massa lacerant (¿és d'esquerres preferir uns aeroports privatitzats abans que cedits a la Generalitat?). La hipocresia institucionalitzada del PSC, massa repulsiva (què hi feien a la presentació del llibre de Maragall els seus somrients degolladors?). La mentida federal del PSC, incapaç de cap gest de dignitat davant del PSOE, massa descarnada. Esquerra, a més de lliurar el cos al PSC, ¿li està lliurant l'ànima?

Isabel
Olesti

Esriptora



Sembla que no pugui ser. Una dona de raça negra, molt negra, està plantada al carrer, prop del mercat de la Boqueria, amb la impaciència ben explícita a la cara: espera que baixi un taxi i quan en veu un amb la llumeta verda aixeca el braç i fa signes amb la mà perquè s'aturi. No sé per què, em giro per veure si realment baixa un taxi, i sí, en veig un, i tampoc sé per què torno a mirar la dona, que està convençuda que el cotxe s'aturarà i agafa la bossa que té a terra. El taxi frena una mica, dona un cop d'ull a la possible clienta i accelera Rambla avall. Quan passa pel meu davant comprovo que el cotxe va ben buit. Miro la dona, que ha quedat perplexa, amb la bossa encara a la mà. Em sembla que diu alguna cosa en direcció al taxi i jo continuo el meu camí. Això em recorda una cosa semblant, al metro de París, ja fa molts anys. En un dels dos seients del meu davant hi seia un noi de raça negra, l'altre era buit. En una parada va entrar una senyora gran molt ben vestida que de seguida va veure el seient buit i s'hi va col·locar sense mirar qui tenia per veí. En el moment que es va adonar del noi negre, es va aixecar com si s'hagués enrampat i es va asseure al meu costat. La meua primera idea va ser aixecar-me i anar al costat del noi, però el cas és que em vaig quedar paratitzada. Encara ara hi penso. Per això, quan vaig veure l'actitud del taxista hauria arrencat a córrer al seu darrere, cosa que tampoc vaig fer. I concloc que, tot i que han passat molts anys, en qüestió de racisme som, més o menys, al mateix lloc.

iolesti.avui@gmail.com